

UVODNIK

"Vidjela sam Gospodina!"

Marija De Mattias, žena radosne vijesti!

Poruka radosti koja ispunja srce Marije Magdalene i snažno se prelijeva preko njezinih usta: "Vidjela sam Gospodina!" (Iv 20, 18), ista je ona koja preobražava život djevojke iz Vallecorse (Frosinone), daleke godine 1822., Marije De Mattias

koja je 4. veljače navršila samo 17 godina.

U pismu duhovnom vođi, Giovannijsu Merliniju, ovako piše: "... pogled na Raspetoga bio je mome srcu slatka munja, koja me ranila... na takav pogled nisam mogla zaustaviti suze, govorila sam: O, moj Isuse, kad bih tebe izgubila, za mene bi sve završilo" (Pismo 20, sv. I).

Marija De Mattias je iskusila Gospodina i Gospodin joj preobražava život.

Primljeni dar nije za nju. Kao Mariji Magdaleni, i njoj su upućene ove riječi: "... idi mojoj braći i reci im: *Uzlazim Ocu svome i Ocu vašemu, Bogu svome i Bogu vašemu*" (Iv 20, 17). U istom pismu potvrđuje: "Još sam čula govoriti da primljene milosti nisu za mene, nego na pomoć drugim dušama" (Pismo 20, sv. I).

Za Mariju započinje razdoblje cvjetanja. Na svim kontinentima izbijaju mladice. Družba koju je ona utemeljila 4. ožujka 1834. u Acutu (Frosinone), navršila je 175 godina života, proživljenih u vjernosti od strane Boga

i u kreativnoj i velikodušnoj vjernosti svih Klanjateljica koje su se tijekom godina izmjenjivale.

Zajedno sa svojom Utemeljiteljicom možemo pjevati:

"Svi narodi plješćite rukama i kličite pjesmu radosnu Gospodinu, jer je Gospodin veoma uzvišen..., jer nam učini ta čudesa." (MDM, Himan Krvi Kristovoj).

S. Cleopatra Subiaco, ASC

KAZALO

Uvodnik	"Vidjela sam Gospodina!"	1
Vrhovna Uprava	Razmišljanje o mom posjetu sestrama u Gvatemali	2
Iz svijeta ASC	"Trebate biti hrabri u življenju za ljubav"	3
	Sveta Marija De Mattias na hodočašću	4
	Sudionice za Okruglim stolom potiču na življe suočavanje	5
	Slavlja u Steinerbergu povodom 175-e obljetnice osnutka Družbe Klanjateljica Krvi Kristove	6
Prostor za CIS	Ljubazni dijalog s Bogom i s čovječanstvom, način življenja posvećenog života...	7
Iz svijeta laika	Razmišljanje o posjetu ASC Suradnicima u Cisterna di Latina	8
	Zasluzan korak	9
Prostor za ONG	VIVAT smo mi! VIVAT je za nas! Radionica u Nairobiju za Istočnu Afriku	10
Iz Družbe	Obljetnice i događanja	11
Iz Crkve	Nova i snažnija povezanost između katolika i Židova	12
Poziv na čitanje	Dieter Schlesak: Ljekarnik u Auschwitzu	13

**Razmišljanje o mom posjetu
sestrama u Gvatemali**

Dolazeći noću u grad Gvatemalu, samo obilje svjetla odmah mi je dalo shvatiti da se radi o gradu metropoli.

U njem živi 2,5 milijuna stanovnika, među kojima su i dvije klanjateljice: sestra Kris Schrader i Dani Brought.

U ovom trenutku sestre žive u La Labor, seosko područje na sjeveroistoku grada.

U ovom dijelu grada događa se najviše nasilja. Sestre su snažna nazočnost nenasilja i suosjećanja s onima čiji su životi uništeni zbog nasilja nad njihovim dragima.

Gvatemala je također postala novi koridor krijumčarenja droge u Latinsku Ameriku, a po ubojstvima je na trećem mjestu u svijetu. Tu od nasilja svakih 90 minuta umire po jedna osoba.

Ali, Gvatemala je također zemlja velikih prirodnih ljepota, kulturnih raznolikosti i obdarena iznimnim ljudima. Sposobnost ponovnog započinjanja i vjera naroda zadivljuju.

Susrela sam mladu ženu, koja radi u jednoj od gradskih klinika i koja je bila ozbiljno ranjena s nekoliko projektila, dok se vozila autobusom, jer su dva razbojnika ispalila metke na vozača autobusa kad su ga pokušala opljačkati.

Dok je bila u bolnici umro joj je otac. Ona je sada na oporavku i pokušava vratiti fizičku snagu, ali emocionalna bol i ožiljci zahtijevaju trajnu potporu i suosjećanje.

Dok sam bila tamo, sestra Dani ju je jedan dan pratila do policijske postaje, gdje su je pozvali na ispitivanje o tome što je mogla vidjeti i posvjedočiti. Bila je to okolnost koja je od nje s emotivne strane puno tražila i psihološki je oslabila.

Sat kontemplativne molitve svakog jutra bio je pravi blagoslov.

Imala sam sreću jednu večer sudjelovati u *Posadi*, važnom obredu pripreme za Božić. Španjolska riječ *posada* znači "svratište", a

ova molitva je upućena Mariji i Josipu, koji u Betlehemu traže prenoćište. Kipove Josipa i Marije mladi nose u procesiji od kuće do kuće (svake noći u drugu). Obitelji se dobrovoljno jave i prime kipove, goste i zajedno mole.

Za vrijeme procesije pjevaju pjesme, a jednu posebnu pjesmu ispred svake kuće pjeva muškarac koji je u ulozu Josipa.

Iznutra obitelj odgovara da nema mjesta.

Nakon nekoliko ponavljanja, obitelj konačno otvara vrata i svi ulaze (ukoliko ima mjesta).

Nakon toga slijedi biblijsko čitanje i molitva. Zatim obitelj sve nazočne počasti. Kipovi ostanu u toj kući do sljedeće noći, kad se procesija nastavlja. Jednostavna a duboka vjera osoba bila je posebni dar.

Izjava ASC u Misiji Gvatemala sadrži ove riječi:

Mi osluškujemo poziv... koji nas potiče na služenje... poziva na hod solidarnosti.

Unatoč dana provedenih sa sestrama, bilo ih je premalo u odnosu na bogatstvo iskustava, a njihova kazivanja potvrdila su da sestre uistinu žive svoje poslanje.

Sestra Dani je medicinska sestra koja je, u suradnji s ekipom od 32 osobe, uključujući liječnike i stomatologe, promijenila kvalitetu života osoba tijekom 15 godina djelovanja u Gvatemali.

Prema projektu primarne zdravstvene zaštite "*Krv Kristova*" izgrađeno je pet klinika kako bi se zadovoljile medicinske i stomatološke potrebe.

Poučava se majke što im je činiti prije poroda, kakvu brigu trebaju preuzeti za novorođenčad i kako razviti sposobnosti djece.

Djecu uče načinu prehrane, te kako voditi brigu o svojim zubima.

Nužnici su građeni koristeći organske kemikalije, koje se nakon razgradnje pretvaraju u gnojivo, a ono se koristi za uzgoj.

Sada su u fazi provođenja pošumljavanja i ostalih prakticanja zaštite okoliša.

S Dani i ravnateljem programa posjetila sam naselje s čistim urođeničkim

stanovništvom, gdje mladi sade male sadnice, kojima će se pošumljavati dio područja.

Kad sam ih posjetila upravo su skupljali čaše i plastično posuđe u koje su sijali sjemenje, što je dodatna korisna akcija za okoliš.

Sestra Kris, ravnateljica i nastavnica s drugih 12 učitelja u Institutu „Marija De Mattias“, svaki dan je na usluzi za 450 učenika od sedmog do devetog razreda osnovne škole u dva različita vremenska termina: jedan od 7.30 do 12.30, a drugi od 13.30 do 18.30.

Živeći 21 godinu u Gvatemali, sestra Kris je bivšim učenicima izazvala volju da se vrate u školu kao nastavnici, a druge je potaknula na specijalizacije kako bi poboljšali uvjete života u Gvatemali.

Institut se nastavio boriti s gospodarskim i financijskim izazovima, jer vlada odbija pružiti financijsku potporu za opskrbu i plaću nastavnici.

Božanska Providnost, školarine učenica i nekoliko stipendija omogućuju školi nastavak služenja.

Institut je bio jedan od ukupno dva instituta u Gvatemali, koji je primio sredstva za novu računalnu radionicu. Također je dobio odobrenje za gradnju područne biblioteke i servisnog centra.

U nedjelju sam posjetila školu u kojoj su brojni nastavnici u ulozi vjeroučitelja za nekoliko od 14 crkava i zajednica koje čine župu. Pripremali su božićnu predstavu za siromašniju djecu zajednice.

Svako dijete dobilo je nešto od odjeće, koju igračku i specijalne perece. Iznova sam se sjetila da su oni koji imaju manje uvijek velikodušniji i spremniji podijeliti s drugima ono malo što imaju. Puno toga imamo za učiti od onih koji žive u jednostavnosti.

Druga posebna povlastica za mene je bila mogućnost pratiti sestru Dani i dvije djevojke, obadvije iz obitelji s jednim roditeljem, na predstavu „Schiaccianoci“ (značenje riječi je: sprava za razbijanje oraha), koju su izveli učenici plesne škole iz grada Gvatemala. Ovo je bilo prvo kazališno iskustvo i balet za djevojčice. Njihova radost i

uzbuđenost bili su mi jednako dragi kao i izvedba samog baleta.

Moje razmišljanje o posjetu Gvatemali potvrđuje da i zajednica sa samo dvije Klanjateljice može biti životno i snažno svjedočanstvo naše karizme i može napraviti značajne promjene u životima osoba s kojima žive i rade.

Ukorijenjeni u karizmi i duhovnosti Klanjateljica, ljubav, suosjećanje, revnost, zauzetost i pomirateljska nazočnost sestara Dani i Kris pomažu stvarati nove načine za „ostvarenje onog lijepog poretka stvari“.

Neka ih Božja Providnost štiti i dovede druge Klanjateljice, radnice u vinograd Gvatemale.

S. Therese Wetta, ASC

IZ SVIJETA ASC

“Trebate biti hrabri u življenju za ljubav”

Kontinentalni prostor: Istočna Europa

Regija: Wrocław

Krajem 2009. i početkom 2010. u Poznańu je održan 32. susret mladih, koji je organizirala ekumenska zajednica iz Taizéa na kojemu je sudjelovalo 30 tisuća mladih iz različitih zemalja svijeta. Bile su nazočne i juniorke iz Regije Wrocław sa svojom magistrom, s. Ewom Kleps.

U međunarodnim trgovinskim zgradama u Poznańu pet dana je odjekivala zajednička molitva predstavnika različitih vjeroispovijesti za mir u svijetu.

Središnja tema susreta bila je: "Pronalaženje hrabrosti". Bile su predstavljene poruke Pape Benedikta XVI., nadbiskupa Anglikanske Crkve, Rowana Williamsa, pravoslavnog Patrijarhe Bartolomeja iz Konstantinopolisa, Generalnog tajnika UN-a, Ban Ki Moona, predstavnika Europske komisije, José Manuela Barrose i predsjednika Poljske, Lecha Kaczyńskog. Papa je pisao da nam se pridružio u molitvi kako bi nam Duh Sveti pomogao u otkrivanju volje Božje, produbljivanju i jačanju povjerenja kojeg imamo u njega.

Svaki dan započinjao je molitvom u župama. Nakon molitve pružena je mogućnost susretanja i uklapanja u male međunarodne skupine.

Polazišna točka za nas bila je "Pismo iz Kine" brata Aloisa, priora zajednice iz Taizéa, koji se nedavno vratio iz Kine. Pismo je bilo prevedeno na 50 jezika, kako bi se sudionicima olakšalo razumijevanje.

Poslijepodne smo išli u posjet sestrama naše zajednice, kako bismo raspravljali o izabranim temama, a odnose se na duhovni život i društvene probleme.

Navečer je brat Alois vodio molitvu na temelju Božje Riječi, molitvu zagovora i klanjanje križu u ozračju razmišljanja popraćenog pjesmom.

Posebne trenutke živjeli smo na Novu godinu. Hodočasnici su započeli zajedničko bdijenje na temu milosrđa. Kasnije smo otišli

u svoje župe na molitvu za mir. U ponoć je započelo "slavlje naroda"; svatko je predstavio običaje svoje zemlje. Naravno, započeli su Poljaci poljskim plesom!

Na taj način započelo je radosno slavlje na kojem se nije koristio alkohol, a trajalo je do jutra.

Na Gospinu svetkovinu slavili smo s obiteljima koje su nas ugostile, sudjelovanjem u Misi i obiteljskom ručku. Poslijepodne smo se okupili u nacionalnim skupinama na razmišljanje o "hodočašću nade", koje se treba nastaviti u našim zajednicama. Na susretu je sudjelovalo i nekoliko Nizozemaca, koji su nas za sljedeći susret pozvali u Nizozemsku.

Na završetku našeg susreta, brat Alois je citirao riječi Ivana Pavla II.: "Trebate biti hrabri u življenju za ljubav".

S. Aleksandra Kmiecziak, ASC

Sveta Marija De Mattias na hodočašću

Kontinentalni prostor: Južna Europa

Regija: Italija

Na završetku Jubilarne godine 2009.-2010. Regionalna uprava ASC Italije, u suradnji s *Odborom za proslavu svetkovine Svete Marije De Mattias*, iz Acuta, organizirala je *hodočašće* njezinih relikvija (mala urna iz kapelice generalne kuće), koje će obići mjesta: Vallecorsa, Frosinone, Ferentino, Anagni i Acuto, od 20. veljače do 8. ožujka 2010.

Inicijativa je niknula u svrhu boljeg upoznavanja lika Svete Marije De Mattias i njezinog djelovanja u mjestima gdje je započela svoj hod svetosti, rad za Kraljevstvo Božje i promicanje žene.

U svakom mjestu osnovan je *Odbor* za gostoprimstvo, slavlje i svaku vjersku i društvenu inicijativu, vezanu za njezino *jučer* i *danas* u svijetu.

Posvuda vrve ideje i inicijative kako bi se uključio što je moguće veći broj osoba i slavilo "Učiteljicu" koja je "doprinijela upoznavanju raspete Ljubavi, Isusa" i otvorila

nove putove ženama svoga vremena preko "čitanja, pisanja i računanja", oblikujući savjesti, odgovorne za Crkvu i društvo.

Želja nam je da na ovim cestama susretne djevojčice i djevojke koje žele slijediti njezin primjer i biti svete hodočasnice budućnosti.

S. Bruna Menichelli, ASC

Sudionice Okruglog stola potiču na življe suočavanje

Kontinentalni prostor: Latinska Amerika

Regija: SAD

Dok je većina svijeta slavila početak Nove godine, 2. siječnja 2010. oko sto deset Klanjateljica Sjedinjenih Američkih Država okupilo u središnjoj kući u Rumi kako bi još jedanput zajedno slavile 175-tu obljetnicu osnutka Družbe. Tema je bila: "Kako naša prošlost Klanjateljica utječe na našu budućnost sa stajališta poslanja, zajedništva i služenja".

Sestra Jan Renz, regionalna poglavarica, pozdravila je sestre i uvela ih u temu, vraćajući ih na središnju točku Regije u pokušaju traženja i slijeđenja *novog puta*. Prethodno je napomenula da je za upućivanje *novim putem* u budućnost neophodno prisjetiti se prijedeh putova u prošlosti. Dodala je također da smo ukorijenjene u našoj povijesti, ali ne i njom zarobljene.

Za *okruglim stolom* koji su vodile tri Klanjateljice, svaka od njih je govorila o jednom od tri važna vida našeg posvećenog redovničkog života: poslanju, zajedništvu i služenju.

Sestra Sara Dwyer, trenutačno u formativnom timu otaca Pavlina u Washingtonu, DC, pokrenula je razmišljanje Klanjateljica i zapalila njihovu strast za poslanjem, prikazujući gorljivost Svete Marije De Mattias. Ohrabрила je svoje slušateljice za produblјivanje osobne vјere, hrabrosti i bezinteresno darivanje samih sebe, vјernost znakovima vremena i suradnju.

Ovo vrijeme promišlja globalizirani post-moderni pravac, dublju želju za duhovnošću i potrebu ispravljanja stanovitih nepravdi koje su duboko ukorijenjene u patrijarhalne kulture.

Nakon nje riječ je uzela sestra Marija Hughes, sadašnja ravnateljica *Međunarodnog instituta za redovničku formaciju*, članica Katoličkog teološkog udruženja u Chicagu, Illinois.

Sestra Marija je govorila o vidu zajedništva, prikazavši kako je naša Utemeljiteljica okupljala mlade žene oko sebe. Ona ih je poticala i s njima dijelila karizmu osnivanja, pripremajući ih za poslanje i služenje.

Jedna redovnička zajednica, prema sestri Mariji "svjedoči iskustvo na temelju uvjerenja". Ne s intelektualnim tvrdnjama, izrečenim riječima, nego vidljivim izjavama, utjelovljenim, po kojima svijetu navješćujemo tko je Bog.

Kakav navještaj dajemo danas onima koji nas promatraju?

Sestra Marija je citirala *Vodič života 9*, koji nas podsjeća "... da je naša međusobna ljubav u zajednici najvažnije apostolsko svjedočenje."

Sestra Regina Siegfried, trenutačno docentica na Teološkom institutu Svetog Tome u St. Louisu, Missouri, gdje skupini novakinja različitih družbi predaje povijest redovničkog života u SAD-u i govori o redovničkim zavjetima, nakon što je nabrojila dugu listu "apostolskih aktivnosti" – od Konstitucija ASC iz 1935. prešla je na *Vodič života 36* iz 1992, a onda je fotografijama pokazala što su Klanjateljice činile u prošlosti i što čine u sadašnjosti za najpotrebnije i kako im pomažu na putu osamostalјivanja.

Zaključujući svoje predavanje, sestra je pitala: "Koji će biti naši sljedeći hrabri i riskantni pothvati koje ćemo poduzeti iz ljubavi prema pravdi?"

Produženo vrijeme posvećeno pitanjima i komentarima slušateljica pokazalo je koliko je predstavlјanje intenzivno uključilo sestre u želju za nasljedovanjem *Dobrog Samaritanca*, koji se nije dao smesti predrasudama, nego

se dao na posao u služenju svome bližnjemu u nevolji.

Nakon svečane večere, dan je završio satom klanjanja pred Presvetim Oltarskim Sakramentom na temu koja je obilježila dan.

Budući da su *okrugli stol* i debata potaknuli veliko zanimanje, organizatorice su se složile da će isto ponoviti u ožujku u Columbiji i u središnjoj kući u Wichiti u travnju.

Ovaj razgovor obogatio je također pripreme za Regionalni sabor u lipnju i za naš Vrhovni sabor 2011.

S. Bertha Fischer, ASC

Slavlja u Steinerbergu povodom 175-e obljetnice osnutka Družbe Klanjateljica Krvī Kristove

Kontinentalni prostor: Srednja Europa

Regija: Schaan

21. siječnja 2010. mi ASC iz zajednice u Steinerbergu organizirale smo susret na koji smo pozvale i ljude iz mjesta i starije osobe iz kuće odmora *Svete Ane* na proslavu 175 godina života i rada Družbe Klanjateljica Krvī Kristove. Tako smo ostvarile jednu od predviđenih inicijativa za ovu jubilaru godinu.

Susret s odraslima

Predvidjele smo dva susreta: jedan poslijepodne, a drugi navečer. Nakon pozdrava zajedno smo gledali DVD "*Wir Schaaner Schwestern*" ("*Mi, sestre u Schaanu*"), koji je izazvao veliko zanimanje.

Odmah zatim s. Lisbeth i s. Johanna predstavile su nekoliko projekata Regije Schaan i sestara iz drugih Regija.

Sa sudionicima smo nastojale ući u kontakt. Poslijepodne skupinu je činilo oko 40 osoba, dok je navečer bilo oko 20. Sudionici su slušali s velikim zanimanjem i otvorili su debatu koja se temeljila uglavnom na sljedećim temama:

- Izražavanje cijenjenja nazočnosti sestara u kući *Svete Ane* i u župi!
- Kanonizacija Marije De Mattias: što znači postati svet?
- Kako se financijski organizira redovnička zajednica?
- Zašto sve sestre ne nose isto odijelo?
- Cijenjenje međunarodnog karaktera zajednice; različite međunarodne skupine ASC bile su gošće u Steinerbergu; nekoliko članova župne zajednice imali su priliku s njima se susresti; Franz Schuler, ravnatelj kuće *Svete Ane* bio je među laicima koji su sudjelovali na VS 2005.
- Manjak zvanja: zašto ne tražite sestre iz drugih zemalja kako bi vam pomogle realizirati vaše projekte?

Na završetku susreta ponudile smo čašu vina iz *schanskog* vinograda, a sir i kruh iz Steinerberga. Bili su to trenuci međusobnog spontanog dijeljenja iskustava s narodom, te mogućnost konkretnog izražavanja radosti zbog 175 godina života ASC Družbe.

Susret s djecom

Ovo je bila jedna od inicijativa katehistica. Pripremili su učenici iz 4a i 5a razreda osnovne škole na satu vjeronauka, koristeći naš simbol srca s križem i dva životopisa pokojnih sestara. Djeca su vidjela DVD i pripremila su nekoliko pitanja za sestre.

U poslijepodnevnim satima 26. siječnja nas 7 sestara iz zajednice našle smo se zajedno s 25-ero djece. Svi, sestre i djeca, za predstavljanje su ponijeli nešto znakovito za njihov život. Neki su pokazali igračke, drugi knjige, cipele, male ručne radove koje su sami izradili, cvijeće, flautu... Nakon toga su spontano i izravno postavljali pitanja:

- Što rade sestre u slobodno vrijeme?
- Što znači ASC?
- Koliko pojedine sestre žive u Steinerbergu?
- Što se treba činiti kako bi se ušlo u samostan?
- Koji su vas motivi doveli u ovu zajednicu?...

Na završetku sestre su ponudile sokove i slatkiše. A za iznenađenje njima, djeca su podijelila ruže.

Kad se sve razmotri, možemo reći da su susreti bili zaista jako dobra inicijativa, koja je u našim srcima obnovila radost poziva kao Klanjateljice Krvi Kristove.

S. Johanna Rubin, ASC

PROSTOR ZA CIS

Ljubazni dijalog s Bogom i čovječanstvom kao način življenja posvećenog života...

Poziv na posvećeni život prije svega je "potpuno Očeva inicijativa" (VC 17); "to je Božji poziv koji se može pojasniti samo ljubavlju Onoga koji hrani pozvanu osobu. Ovo je potpuno besplatna ljubav, osobna i jedinstvena" (PI 8). "Takva ljubav obuhvaća cijelu osobu, dušu i tijelo, bilo muškarca ili žene, u svom jedinstvenom i neponovljivom osobnom «ja»" (RD 3) i traži osoban i slobodan odgovor.

Očeva inicijativa poziva osobu da prihvati prijedlog na trajnu otvorenost i vjernost "Božjoj ljubavi koja ga želi u svojoj posebnoj službi i da se potpuno posveti njemu i njegovom planu spasenja" (VC 17). U svijetu poziv na posvećeni život izražava se "nasljedovanjem Krista izbliza i nastavljanjem njegovog spasenjskog djela u svijetu" (DV 2), tj. u nasljedovanju Krista djevičanskog, siromašnog i poslušnog Očevoj volji. Dakle, Bog poziva osobu na posvećenje, s njom

stvara ljubazni odnos i poziva je na trajni dijalog za spasenje čovječanstva.

Iz poziva na ljubazan dijalog s Bogom, na spontani način rađa se dijalog sa samim sobom. Iz svog iskustva mogu reći da je prvo pitanje koje mi je došlo na pamet kad sam shvatio da me Bog poziva, bilo: *ali Gospodine, tko sam ja?*

Kao što možete primijetiti, pitanje se odnosilo na identitet. Zaista, odgojne smjernice u redovničkim ustanovama, koje sadrže valjana usmjerenja za cijeli redovnički život, kažu da je prvotna svrha formacije: "... najprije otkriti a zatim produbiti u čemu se sastoji redovnički identitet" (PI 6). Prema personalnoj psihologiji identitet je način razumijevanja samog sebe, tj. vlastite naravi i smisla postojanja. Kako bismo otkrili svoj identitet nužno je ući u odnos i dijalog s osobnom stvarnošću. U ovom procesu pomaže nam bliski dijalog s Bogom u slobodi u kojoj doživljavamo njegovu ljubav. Samo nas njegova ljubav može otvoriti za istinu o nama samima i za ljubav prema samima sebi. Na taj način možemo otkriti identitet prema Božjem planu i prepoznati njegovu volju. Tada možemo vidjeti da su dijalog s Bogom i dijalog sa samim sobom međuovisni. Dijalog s Bogom u Isusu Kristu potiče nas na ulaženje i zadržavanje u dijalogu s čovječanstvom, čineći nas sposobnima za nastavak spasenjskog Kristovog poslanja u svijetu. Mnogi od dokumenata o formaciji redovnika naglašavaju da posveta pred Crkvom ima pravo javnosti, jer posvećeni život pripada Crkvi i svetosti Crkve. Dakle, redovnik treba započeti dijalog u Crkvi i s Crkvom. U Apostolskoj pobudnici *Vita Consecrata*, Papa Ivan Pavao II. piše: "Zajednici posvećenog života Crkva povjerava posebnu zadaću širenja duhovnosti zajedništva, prije svega u vlastitim krugovima, a zatim u samoj crkvenoj zajednici i izvan njezinih granica, učeći i uvijek iznova učeći trajni dijalog ljubavi." (VC 51)

Vidimo, dakle, da nam Sveti Otac preporučuje dijalog kao način njegovanja zajedništva i dijeljenje bratskog života u Crkvi i izvan njezinih granica. Već je Papa Pavao VI. svojim apostolskim pismom *Ecclesiae Sanctae*, na stanoviti način nastojao promicati dijalog unutar Instituta, pišući: "Potrebna je suradnja svih, poglavara i

članova, kako bi se redovnički život obnovio u sebi, pripremio duh Kapitula, te ispunio svoj zadatak, a zakoni i pravila donesena na Kapitulima, budu vjerno obdržavani" (ES 2).

Ivan Pavao II. u *Vita Consecrata* na poseban način stavlja naglasak na potrebu dijaloga između autoriteta, subraće i susestara u procesu donošenja odluka i između odgojitelja i osoba u odgoju u formativnom procesu. Osim dijaloga unutar redovničkih zajednica, poziva nas na promicanje dijaloga u ljubavi: između različitih Instituta, između poglavara i poglavarica Instituta posvećenog života i biskupa, između redovnika i laika. Daje nam također zadaću promicanja ekumenskog dijaloga za jedinstvo svih kršćana i međureligijskog dijaloga za promicanje dijaloga o životu, dostojanstvu života, za pravdu, mir i očuvanje stvorenoga. Također naglašava potrebu dijaloga u poslanju, osobito sa siromašnima i marginaliziranima. Na kraju, poziva nas na promicanje kulture – dijaloga između kulture i vjere.

U sažetku rasprave može se reći da u dokumentima o formaciji dijalog se gleda kao način življenja posvećenog života. Kao što se može primijetiti iz već citiranog govora, izvor svakog dijaloga o posvećenosti je njegov ljubazni dijalog s Kristom. Mislim da nam je Papa Ivan Pavao II., pišući napatuk *Ripartire da Cristo (Iznova krenuti od Krista)* htio ukazati da upravo takav dijalog stvara osnovu za istinski posvećeni život.

No, iz svog iskustva mogu reći da je dijalog stvarnost koja s naše strane zahtijeva otvorenost, raspoloživost za darivanje i darivanje sebe, sposobnost za zajedništvo a također i raspoloživost za promjenu samih sebe. Ovo su najvažnije odlike koje otkrivaju zrelost osobe. Stoga, dijalog zahtijeva, od strane jednog redovnika, stanovitu zrelost. Zrelost, koja ga s jedne strane čini svjesnim da je određen vlastitom naravi, društvom i odnosom s Bogom; s druge strane ga čini sposobnim postati potpuni dar za druge. Zrela osoba shvaća, da za promatranje samih sebe, za stvarnost koja nas okružuje i Boga Istine, trebamo si dopustiti zagrliti stvarnost božanskim pogledom. Naš pogled uvjetuje naše odnose. Dobar pogled nam omogućuje imati ispravne odnose i pomaže nam pravedno razlikovati naše životne situacije.

Osoba dobrog pogleda otvorena je za raznolikost svijeta, te se lako prilagođava promjenjivim životnim situacijama, ne gubeći vlastiti identitet.

S. Lucja Lis, ASC

IZ SVIJETA LAIKA

Razmišljanje o posjetu ASC Suradnicima, Cisterna di Latina

Zajednica sestara u Cisterni di Latina s velikim je oduševljenjem prihvatila 26. studenog 2009. sestre Theresu Wetta i Soniu Matos, vrhovne savjetnice, te sestru Patriziju Pasquini, regionalnu savjetnicu, koje su imale susret s ASC Suradnicima. Već ujutro su stigle u Cisternu, pa su posjetile osnovnu školu i upoznale se s učenicima i nastavnicima, koji su ih primili s velikim uzbuđenjem i toplim pljeskom.

Nakon predstavljanja, sestre su osvojile pozornost djece, objašnjavajući razloge svoga posjeta i aktivnostima kojima se bave.

Poslije podne, u 16.30 sestre Therese, Sonia i Patrizia, susrele su se s ASC Suradnicima. Na susretu su također bili nazočni učitelji vrtića i osnovne škole iz Cisterne, suradnici sestara iz Sabaudije u pratnji delegacije Avis-a (Organizacija dobrovoljnih davatelja krvi).

Sestra Silvana Caprarelli, ravnateljica škole, svima je zahvalila za nazočnost, dajući zatim riječ sestrama i predstavljanjima savjetnica i ostalim nazočnima.

Sastanak je počeo čitanjem odlomka iz Ivanovog evanđelja: Isusov susret sa Samarijankom, na temelju kojega je zatim bilo čitano kratko razmišljanje. Nakon toga slijedilo je pitanje sestre Therese i poziv na izmjenu osobnih iskustava: kako je duhovnost Krvi Kristove promijenila moj život?

Odaziv je bio u velikom broju, ali u mom sjećanju ostala su tri iskustva.

Prvo, gospođa koja je članica skupine ASC Suradnika, ispričala je kako je bila duboko pogođena rečenicom ispisanom na crvenim kopicama koje su bile dijeljene za 1. srpanj 2000. u Rimu, prigodom Jubileja: "Ti si vrijedan Kristove Krvi."

Razmišljati o Isusu, koji je za dobro svakoga od nas prolio vlastitu krv, dopustio joj je da snažno osjeti želju za drugačijim odnosom prema samoj sebi i drugim osobama.

Jedan gospodin iz Sabaudije, član AVISA, iznio je vlastito iskustvo darivatelja krvi: dati krv znači dati život; iz te svijesti osjetio je potrebu učiniti nešto za druge.

Na kraju je jedna nastavnica iz osnovne škole ispričala osobni život i profesiju, te kako se promijenila otkako je počela raditi u školi *Svete Marije De Mattias*. Zatim je pojasnila koliko je ocharavajuća, ali teška i delikatna zadaća poučavanja jer, osim posebne pripreme, tehničke i kulturalne, neophodna je "ljudska priprema"; traži se sposobnost stavljanja u "kožu drugih", razumijevanja njihovih problema i suočavati se s njima kao da su vlastiti.

Također je ponovio kako je učiteljica katoličke škole pozvana biti svjedokinjom istine i dobra i samo snažnim crpljenjem iz Riječi Božje i milosti sakramenata, moguće je primiti snagu za iskreno svjedočenje u svakidašnjem životu i profesionalnoj djelatnosti.

Na kraju susreta, sestra Therese, sestra Sonia i sestra Patrizia zahvalile su svima nazočnima, a sestra Giovanna Pacifico, poglavarica zajednice pozvala nas je na skromni domjenak.

Čestitkom za Božić i Novu godinu, te oproštajnim pozdravom u nadi da će se posjet ponoviti, završen je ovaj susret duhovnosti i dijeljenja zajedništva.

*Giuliana Restante, ASC Suradnica i
nastavnica u osnovnoj školi
"Maria De Mattias", Cisterna di Latina*

Zaslужan korak

Bio je stvarno uspjeh. Zbog ovog i drugih razloga, Koledž S. *Raimundo Nonato* pokazao je prave vrijednosti koje su uvijek bile temelj i istinski užitak poučavanja u ulozi koja pripada jednoj sjajnoj školi, koja vodi i oblikuje ljude, još kao djecu, kako bi bili stvaratelji kulture i umjetnosti.

Očigledno se žezlo pravde širi od sestara Klanjateljica Krvi Kristove i intimno vodi učenike k svetim vrijednostima *Knjige nad knjigama*, te shodno tome, vodi ga k usklađivanju s vječnim principima znanosti i znanja.

Najveći dokaz tomu bio je projekt "XVI. *kulturološki korak*", u kojemu intelekt i umjetnički osjećaji, usklađeni, stapaju se kako bi usadili u učenike snažan duh, obilježen žeđu za istraživanjem i predstavljanjem tako stečenog znanja, kao zadovoljstva plesanjem, glumom, dokumentarnim i drugim umjetničkim oblicima, karakteristikama estetske vene ljudske duše.

Važnost obrazovanja očita je u ovom kontekstu. Događaji su ti koji pokušavaju ujediniti razum i emocije, znanstvene spoznaje i razumijevanje kroz jezik glazbe, te u pojedincima rađaju trajnu želju za učenjem, a to donosi zadovoljstvo živjeti u školskom ambijentu.

I ovdje se radi o velikoj borbi u korist odgoja: potaknuti u dubini duše učenika želju za učenjem, što je odlučujuće za stapanje s aktivnostima škole.

To nije tako lako, ali je moguće, jer škola je privlačna kao zalaz sunca, nježna kao princ, posjeduje lakoću perja kako bi vodila odgojni proces u demokratskom obliku, ispunjena i zadovoljavajuća na način da se osjećaje poštuje, a vrijednosti otkupljenja i čvrstoća načela, dobro ukorijenjena.

Upravo je to što CSRN (Collegio S. Raimundo Nonato) ima za cilj predložiti zajednici u Santarému ili pak obrazovanje koje jača povezanost duha i tijela, škole i obitelji, čovjeka i Boga.

U toj mjeri, *Kulturološki korak* daje podršku usklađivanju rukama koje se dodiruju, rukama koje se grle, putovima koji

se ukrštavaju, srcima koja se šire kako bi primila magičnu moć divljenja "vitórias-régias" (cvijetu iz Amazonije), blagom polaganju kolibrića, tihom širenju rose i veličanstvenom odnosu s otajstvom Transcendentnog.

Kroz ovu poetsku prizmu, Koledž S. Raimundo Nonato promatra stvarnost boja i oblika nastave na način da se obrazovanje podigne na višu razinu u životu cijele zajednice.

Ovaj pedagoški model ne uključuje samo mišljenje, nego i djelovanje, jer se ova dva vida ujedinjuju kako bi se osigurao onaj oblik nastave koji vrijeduje ljudsko biće i polazi od njegovog bitka. Općenito, nastoji ga zamotati u odgojnu atmosferu koja omogućuje ponosno cvjetanje svijeta, konsolidiranog na načelima a ne na uobičajenosti i kad ova načela padnu, druge osobe pružaju svoje usluge za podršku obrazovanju u koledžu.

Jer, načela ove škole u prvom redu vodiči su koji nas vode duboko i učinkovito k dostizanju najtajnovitijih kutaka ljudske duše. Koledž S. Raimunda Nonata temelji svoje odgojne osnove na Svetoj knjizi.

U toj mjeri koledž izražava svoju ljubav prema životu, obrazovanju i nastavlja se nadahnjivati za vlastite zadatke na vječnim istinama izrečenim u Evanđelju.

S druge strane ove evangelizatorske vrline očarale su upravu i osoblje Instituta, obvezavši ih na spretno, sposobno i vješto ostvarivanje aktivnosti koje se odvijaju u pedagoškoj radionici našeg obrazovnog projekta, kao u navedenom slučaju projekta "Kulturološki korak", jer se ne osjeća potreba trčanja kako bi se postigao zacrtani cilj i može se hodati "korak po korak" kako bi se promicalo društvenu jednakost kroz obrazovanje, kulturu i pravdu.

*Antonio Noel Dias Sanche,
Profesor portugalskog i književnosti
na Koledžu S. Raimunda Nonata*

PROSTOR ZA ONG

VIVAT smo mi! VIVAT je za nas!

**Radionica u Nairobiju
za Istočnu Afriku**

VIVAT smo mi; naš je; za nas je!

VIVAT je tu (na afričkom tlu) i tu ostaje!

Ove osjećaje moglo se prepoznati kao jedinu stvar koju su mnogi sudionici ponijeli kući iz VIVAT radionica za Istočnu Afriku, koja je održana od 11. do 15. siječnja u Nairobiju, Kenija.

Sestre Lucina John Gadiyet i Rose Hawa Hassani Tantau, ASC iz Tanzanije, sudjelovale su u ovoj radionici zajedno s drugim redovnicama družbi VIVAT-a iz Etiopije, Kenije, Egipta, Eritreje, Sjevernog Sudana i Ugande.

Druge družbe, članice VIVAT-a, bile su: Sestre misionarke Duha Svetog (SSpS), Misionarke Riječi Božje (SVD), Sestre Kombonijanke (CMS), Družba Duha Svetog (CSSp), Misionari Oblati Marije Bezgrješne (OMI) i Sestre misionarke Svete Krunice (MSHR).

Radionica je rezultat rada Odbora za programiranje, čiji su članovi predstavnici družbi VIVAT-a koje žive u Nairobiju.

Članovi ekipe VIVAT u uredu u New Yorku, sestra Zelia Cordeiro i otac Felix Jones, predstavili su ciljeve, organizaciju i rad VIVAT-a u Ujedinjenim narodima.

Radi se o nekim praktičnim postupcima u općenitom pridonušenju komunikaciji, kojima osoblje želi pridonijeti ostvarenju prijedloga za predstavljanje na sastancima Komisije Ujedinjenih naroda i/ili Uredu Ujedinjenih naroda za ljudska prava u Ženevi.

Tri predstavnika iz zajednica JPIC-a (*Giustizia, pace ed integrità del Creato = Pravda, mir i cjelovitost stvorenoga*) koji su došli iz svojih generalnih kuća u Rimu,

predstavili su neke od svojih argumenata kao što su Nevladine organizacije, umrežavanje, Socijalni nauk Katoličke Crkve, olakšali su rad u radionicama, tj. predstavljajući i diskusije u malim i velikim skupinama.

Kao prioritet prepoznate su teme koje se odnose na *okoliš* i *uvjete* (odnosno *ne-uvjete*) žena. Ove teme su bile i nastavit će biti u središtu pozornosti i rada.

Bila su prepoznata i druga važna pitanja kao i zemlje na koje se odnose prioritete. Navedeni su kako bi im se u budućnosti dalo više pozornosti i pomoći:

- Povrede ljudskih prava, posebice u Egiptu, Etiopiji, Eritreji, itd.
- Nedostatak sigurnosti (Kenija, Sudan, Srednji Istok)
- *Korupcija* (Kenija, Tanzanija)
- Politički izbori i referendum (Uganda, Kenija i Sudan)
- *Problemi izbjeglica* (Tanzanija, Egipat i Sudan)
- Problem prognanih osoba (Kenija)

- Vjerski progon (Egipat)
- Razgraničenje granica (Eritreja)

Duhovnost JPIC-a prema Enciklici *Caritas in Veritate* predstavio je Michael McCabe, SMA. Posjet strukturi Ujedinjenih naroda u Gigiri, izvan Nairobija bilo je drugo važno iskustvo za vrijeme susreta.

Četiri člana nazočnih družbi na sastanku stavila su se na raspolaganje za ulogu koordinatora između članova Istočne Afrike i VIVAT-a – O. Eusebio SVD (Predsjednik), O. Alfred, OMI, S. Hellen MSHR i S. Giovanna Sguazza CMS.

ASC iz Tanzanije ujedinit će se s onima iz Argentine, Brazila i Bolivije koje su sudjelovale u VIVAT-ovoj radionici.

Tijekom 2010. biti će organizirana najmanje dva susreta: jedan u SAD-u gdje je s. Kate Reid, ASC, članica organizacijskog odbora, a drugi u Ekvadoru.

Upamtite – moguća je priprema u uredu u New Yorku. Za više informacija pogledajte web stranicu VIVAT-a.

S. Therese Wetta, ASC

IZ DRUŽBE

VRATILE SU SE U OČEV DOM

05. veljače 2010.	S. Teresa Gliatta	Italija
08. veljače 2010.	S. Danica Santro	Zagreb
11. veljače 2010.	S. Giovina Villani	Italija
14. veljače 2010.	S. Maria Aurisicchio	Italija

KALENDAR VRHOVNE UPRAVE

14. veljače – 6. ožujka	S. Therese Wetta i S. Ivana Paialunga bit će u Tanzaniji
18. – 27. veljače	S. Bernarda Krišić bit će u Mozambiku
15. - 18. ožujka	Susret Komisije za Osnutke i za Reorganizaciju Družbe
29. ožujka - 29. svibnja	Seminar za sestre koje su blizu doživotnim zavjetima

Nova i jača povezanost između katolika i Židova

Posjet sinagogi i židovskoj zajednici u Rimu, 17. siječnja, Papi Benediktu XVI. Božji je dar. Papa je izrazio osobnu "veliku zahvalnost" glavnom rabinu, Dr. Riccardu Di Segni, za poziv i za njegove "značajne riječi". Zahvalio je židovskoj zajednici i gosp. Renzu Gattegni, predsjedniku Unije talijanskih židovskih zajednica, te Riccardu Pacifici, predsjedniku Židovske zajednice u Rimu, vlastima i svima nazočnima. U svom govoru Sveti Otac je podsjetio na "nauk II. vatikanskog koncila", koji predstavlja "čvrstu točku na koju se treba trajno pozivati u stavovima i odnosima prema židovskom narodu", i koji je "dao odlučujući poticaj na zalaganje da se slijedi neopozivi put dijaloga, bratstva i prijateljstva".

Snažan željeni dijalog njegovog "časnog prethodnika Ivana Pavla II." koji je 1986. išao u sinagogu, a zatim "dokumenti Svete Stolice", susreti, apostolska putovanja i hodočašće u Svetu Zemlju, dali su "odlučan doprinos učvršćenju dobrih odnosa između naših zajednica kako bi prevladali svako nerazumijevanje i predrasudu".

Papa Benedikt XVI. prošao je, dakle, "naznačeni put, kako bi ga potvrdio i ojačao", ne zaboravljajući pogrješke prošlosti, također i same Crkve, ali "nije uskratio žaljenje zbog propusta svojih sinova i kćeri, tražeći oprostjenje za sve ono što je na neki način doprinosilo ranama antisemitizma i antižidovstva". U tom smislu Sveti Otac je podsjetio na "žalosnu molitvu kod hramskog zida u Jeruzalemu" Pape Ivana Pavla II. koji je 26. ožujka 2000. pokazao svoju duboku bol i tražio oprostjenje «zbog ponašanja mnogih tijekom povijesti», koji su mnogim ljudskim bićima, djeci Božjoj, nanijeli bol i izrazio zauzetost za «život u autentičnom bratstvu s narodom Saveza».

Danas, pojasnio je, razumijemo kako je prošlo stoljeće bilo "uistinu tragično doba za čovječanstvo", pogođeno "krvavim ratovima, koji su posijali razaranja, smrt i bol kao nikad prije" i pod vlašću "strašnih ideologija kojima je korijen bilo idolopoklonstvo čovjeka, rase, države i koje su još jedanput vodile k tome da brat ubija brata". Također iz tih razloga "drama holokausta je jedinstvena i šokantna, na neki način predstavlja vrhunac hoda mržnje, koja se rađa kad čovjek zaboravi Stvoritelja i sebe postavlja u središte svemira". Dakle, trebamo oporaviti svoju autentičnu ljudsku dimenziju, svoj odnos s Bogom i koristiti "spomen na ove događaje" za razumijevanje potrebe "jačanja veza koje nas ujedinjuju kako bi uvijek iznova raslo razumijevanje, poštovanje i gostoprimstvo". Kako bi se ovo dogodilo, trebamo slijediti nadalje "Deset Riječi ili Deset Božjih zapovijedi" (usp. Izl 20,1-17; Pnz 5,1-21) – koje su zapisane u "Mojsijevoj Tori", koja "predstavlja baklju etike, nade i dijaloga, sjevernjaču vjere i morala Božjeg naroda", da "osvijetli i usmjerava kršćanima put", tražeći od nas "poštovanje, zaštitu života, borbu protiv nepravdi i ugnjetavanja", i prepoznavanje "vrijednosti svake ljudske osobe stvorene na sliku i priliku Božju".

Govor prilikom posjeta Židovskoj zajednici u Rimu (Sinagoga, 17. siječnja 2010.)

Link na [francuskom](#), [engleskom](#), [talijanskom](#), [španjolskom](#), [njemačkom](#)

Link homilije na [talijanskom](#), [engleskom](#), [španjolskom](#), [francuskom](#),

Link [Radio Vaticana](#)

Audijencija, 27. siječnja 2010., link na [francuskom](#), [engleskom](#), [talijanskom](#), [portugalskom](#), [španjolskom](#), [njemačkom](#)

Paolo Centofanti, Uredništvo ASC

POZIV NA ČITANJE

Ljekarnik iz Auschwitza

Dieter Schlesak

U mjesecu u kojem se slavi “Dan sjećanja”, nakon službenog posjeta Pape Benedikta XVI. sinagogi i Židovskoj zajednici i njegovog jakog “podsjećanja” na audijenciji od 27. siječnja, dužnost je govoriti o knjigama koje govore o tragediji holokausta.

Izabrali smo knjigu Dietera Schlesaka, jer dok povjerava fiktivnom liku (Adamu, koji je preživio logor smrti) ulogu pripovjedača, kroz njegove riječi opisuje likove i stvarne činjenice, a njihova svakidašnjica od rutine postaje drska “normalnost”, pokazuje ih se na još šokantniji način. To je optužnica protiv stava onih koji su onda kao i danas, smatrali normalnim i neizbježnim ne opirati se neljudskim naredbama i dok rado nudi svoju pomoć u istrjebljivanju i “konačnom rješenju”, istodobno žive banalno “normalnost”, baš kao da rade posao kao svaki drugi, umjesto doprinosa ubijanju milijuna ljudskih bića.

Victor Capesius, po kojemu knjiga dobiva naslov, stvarno je postojao; bio je ljekarnik, njemačkog podrijetla iz zajednice u Sighisoara, u Transilvaniji. Njemu su se obraćale brojne židovske

obitelji s kojima je imao odlične odnose i privatno ih posjećivao.

Kad je bio novačen za vojsku i stigao u Auschwitz, dragi bližnji postaje krvnik i s istom srdačnošću i normalnošću, kao kad je sa svojim poznanicima i Židovima susjedima dijelio svakidašnjicu, blagdane i praznike, sada ih je odabirao i slao u plinske komore, te prisvajao njihova dobra, stigavši tako daleko da je vadio zlato iz proteza leševa.

Izdavač: Garzanti Libri, 2009.

Tiskano na: talijanskom, engleskom, njemačkom, mađarskom, rumunjskom

ISBN8811683491, 9788811683490

Paolo Centofanti, Uredništvo ASC

Često recite Isusu da ga veoma ljubite i da iz ljubavi prema njemu želite umrijeti. Evo naše ljubavi - Isus; - evo našeg života - Isus; evo naše sve - Isus!

Marija De Mattias, Pismo 391